

Svanuće

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Rujan - Listopad 2023

SADRŽA

Dawn Bible Students Association
„Svanuće“
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

Precio anual: US \$12.00 (6 números)

ARGENTINA: El Alba, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande, Buenos Aires
estudiantesdelabibliargentina@gmail.com

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, PO Box 402, Rossana, Victoria, 3084

BRASIL: A Aurora, Caixa Postal 50088, Rio de Janeiro, RJ CEP 20050-971

CANADÁ: PO Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2

SPAIN-ITALY: El Alba, Via Ferrara 42, 59100 Prato - Italia

FRANCE: L'Aurore 39A, rue de bois, 68540 Feldkirch, France

GREECE: He Haravgi (The Dawn) PO Box 521167, Longwood, FL USA 32752

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine St., Richmond Town, Bangalore 560025

UNITED KINDOM: Associated Bible Students, Brook House, Whitchurch Road, Prees, Whitchurch Shropshire SY13 3JZ United Kingdom

VRHUNCI SVANUĆE

Moje oči prate sve njihove puteve 2

Međunarodne Biblijske Studije

Osuđeno licemjerje 12

Izlječenje u dan subotnji 14

Pravedni sud 16

David griješi protiv Boga 18

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Filipijansko poslanstvo 21

The Dawn - Croatian Edition
September - October 2023

First issue published December 2013

Printed in USA

Moje oči prate sve njihove puteve

*“Vratit ću ih u zemlju
njihovu koju dadoh
ocima njihovim. Evo,
poslat ću mnogo ribara—
riječ je JAHVINA, ... A
zatim ću dovesti mnoge
lovce koji će ih goniti sa
svih gora, sa svih
brežuljaka. ... Jer moje
oči prate sve njihove
putove.”*
— Jeremija 16: 15-17

OVE GODINE OBIL- ježava se 75. godišnjica ponovne uspostave Izraela kao nacije 1948. U našem uvodnom odlomku proročanskog Pisma, Gospodin objašnjava da će poslati “ribare” da namame, a zatim “lovce” da prisile narod Izraela na povratak u zemlju danu “njihovim očevima”. Također objašnjava da su ribari i lovci poslani među njegov narod zato što su njegove oči pratile “sve njihove puteve”.

Dublji smisao ovog proročanstva je da će Bog dopustiti da mnoga iskustva dođu na njegov narod tijekom kraja sadašnjeg Evandeoskog doba, uključujući mnogo nevolja. Ova nevolja ne bi bila dokaz njegove nemilosti, već prije dokaz njegove naklonosti u oblikovanju njihovih okolnosti na takav način da okrenu svoja lica prema obećanoj zemlji. Povijest nam tako pokazuje da je taj “lov” ostvaren progonima pod nacističkom Njemačkom, kojima su Židovi protjerani iz Europe tije-

kom Drugog svjetskog rata.

Neki bi se mogli zapitati, ako je Božja naklonost bila rezultat događaja koji su ih na kraju vratili u njihovu zemlju, zašto su Židovi doživjeli jedno od najtežih razdoblja progona u svojoj dugoj povijesti? Čitamo: “Života mi moga’ – riječ je JAHVE Gospoda – ‘vladat ću vama rukom krepkom i mišicom uzdignutom, u svoj žestini svoje jarosti. Izvest ću vas iz naroda, skupiti vas iz svih zemalja u koje bijaste raspršeni rukom krepkom i mišicom uzdignutom, u svem plamu jarosti moje! Odvest ću vas u pustinju naroda i ondje vam licem u lice suditi! Kao što sudih ocima vašim u pustinji zemlje egipatske, i vama ću suditi’ – riječ je Jahve Gospoda! ‘Provest ću vas ispod štapa svojega, podvrći vas brojenju.”—Ezekiel 20 :33-37

Prema ovom proročanstvu, Izraelci su trebali biti izvedeni iz zemalja u kojima su boravili onim što je opisano kao Gospodnji “bijes”. Nadalje, Ezekielovo proročanstvo objavljuje da će time vladati svojim narodom. To su trebali biti znakovi da im se božanska naklonost sada postupno vraća. Ilustracija korištena u ovom proročanstvu daje nam ispravno razumijevanje. On kaže: “Odvest ću vas u pustinju naroda,” i opet, “Kao što sudih ocima vašim u pustinji zemlje egipatske, i vama ću suditi.”

Božja je naklonost bila nad njegovim narodom kada ih je, u Mojsijevoj osobi, posjetio i izbavio iz njihova ropstva. Pa čak i tako, bilo je to vrijeme iskušenja za Izraelce u starim vremenima. Bilo je potrebno da iskuse neke od pošasti koje su zadesile Egipćane kako bi se ohrabрили slijediti Mojsija iz ropstva. Napuštajući Egipat, nisu krenuli izravno iz Egipta u Kanaan, obećanu zemlju, već su se ubrzo našli u pustinji gdje su im okolnosti bile najteže.

Proročanstvo je proreklo slično iskustvo kada će ih On izvesti iz naroda gdje god su bili raspršeni. Njihovo

iskorjenjivanje iz poganskih naroda ne bi odmah rezultiralo mirnim i sigurnim naseljem u njihovoj zemlji. Umjesto toga, trebalo je doći do dugog iskustva u divljini, vremena neizvjesnosti i nesigurnosti kakvom smo svjedočili, osobito u događajima u proteklih sto godina.

Nakon mnogo teških nevolja, odlukom Ujedinjenih naroda 29. studenoga 1947., zemlja Palestina je podijeljena, dijelom Arapima, a dijelom Židovima. Kasnije, 14. svibnja 1948., židovska privremena vlada proglasila je novu državu Izrael. Možda je to situacija na koju se poziva prorok Joel u odnosu na vrijeme kada će Gospodin vraćati svoj narod u njihovu zemlju. Proročanstvo glasi: “U one dane i u ono vrijeme, kad okrenem udes Judeji i Jeruzalemu, sakupit ću sve narode i povesti ih u dolinu Jošafat. Ondje ću im suditi zbog Izraela, naroda mog i moje baštine, koju rastjeraše među narode i razdijeliše moju zemlju među se.”—Joel 3: 1, 2

SVEZA SAVEZA

Iz ovog i drugih srodnih proročanstava, kao i protijeka 75 godina od njihovog ponovnog rođenja kao nacije, očito je da Božja puna namjera u obnovi Izraela u zemlju obećanja još nije postignuta. Razmatrajući nadalje Ezekielovo proročanstvo, primjećuje se da je Božja namjera da Izraelce iskorjeni među narodima u kojima su živjeli bila da na kraju budu dovedeni “u savez saveza”.

Ovo je slično slijedu događaja koje je doživio stari Izrael kada je izbavljen iz egipatskog ropstva. U to su vrijeme najprije bili odvedeni u pustinju, a zatim u savez Saveza zakona, posredstvom Mojsija na brdu Sinaj. (2. Mojsijeva 24: 3-8) Dovođenje Izraelaca u savez obećanog “Novog saveza” konačni je Gospodinov plan u iskustvima kroz koja ih trenutno vodi.—Jeremija 31: 31-34

U ispunjenju ovog cilja, gorka iskustva Izraela

tijekom prošlog stoljeća poslužila su samo da ukažu na početak, čiji smo ključni element vidjeli kroz davanje prava Izraelu da se vrati u zemlju svojih predaka i uspostavi narodni dom. Dakle, očito je da se Božji postupci s njegovim drevnim narodom ostvaruju u skladu s njegovom vlastitom namjerom i u njegovo vlastito određeno vrijeme.

ZA BOŽJU SLAVU

Počevši od Ezekijela 36: 16, i nastavljajući kroz poglavlja 37, 38 i 39, predstavljeni su različiti aspekti Božjeg postupanja s Izraelom u vrijeme njihove obnove. U ovim poglavljima Božja Riječ objavljuje svoju nakanu da ih vrati u obećanu zemlju. Čitamo: “Ovako govori JAHVE GOSPOD: ‘Što činim, ne činim radi vas, dome Izraelov, nego radi svetoga imena svojega, koje vi oskvrnuste među narodima u koje dođoste.’” (Ezekiel 36: 22) U prethodnom stihu, Gospodin nam govori: “Meni se sažali moje sveto ime.”

U ovome se podsjećamo na zanimljiv aspekt Božjeg postupanja sa svojim narodom. Ta misao je prvi put uvedena u Mojsijevoj molitvi, u kojoj otkriva svoju brigu za slavu Božjeg imena. Gospodin mu je rekao da je, zbog prijestupa Izraelaca, predložio da ih sve uništi i izgradi novu naciju s Mojsijem.—2.Mojsijeva 32: 9, 10

U molitvi je Mojsije na to odgovorio: “O Jahve! Čemu da gnjevom plamtiš na svoj narod koji si izbavio iz zemlje egipatske silom velikom i rukom jakom! Zašto bi Egipćani morali reći: ‘U zloj ih je namjeri i odveo, tako da ih smakne u brdinama i izbriše s lica zemlje!’ Smiri svoj gnjev i ljutinu; odustani od zla svome narodu! Sjeti se Abrahama, Izaka i Izraela, slugu svojih, kojima si se samim sobom zakleo i obećao im: ‘Razmnožit ću vaše potomstvo kao zvijezde na nebu i svu zemlju ovu što sam

obećao dat ću vašem potomstvu i ona će zavazda biti njihova baština.”—2.Mojsijeva 32: 11-13

Kao odgovor na Mojsijevu molitvu, Bog je odlučio da neće uništiti Izrael. U drugom izvještaju o ovoj epizodi, saznajemo da je Mojsije zamolio Gospodina da oprostí svom narodu Izraelu, a on je odgovorio riječima: “Opraštam po riječi tvojoj”, reče JAHVE. ‘Ali ipak, tako ja živ bio i slave se JAHVINE napunila sva zemlja, ni jedan od ljudi koji su vidjeli slavu moju i znamenja što sam ih izveo u Egiptu i u pustinji, pa me ipak iskušavali već deset puta ne hoteći poslušati moj glas, neće vidjeti zemlje što sam je pod zakletvom obećao njihovim ocima; nitko od onih koji me preziru neće je vidjeti.”—4. Mojsijeva 14: 20-23

U vezi s vremenom kada je Bog, svojom velikom moći, oslobodio Izrael iz egipatskog ropstva, čitamo: “Sebi si ime stekao koje do danas traje.” (Nehemija 9: 10) Mojsije je naglasio spornu točku u vezi sa slavom Božjeg imena pozivajući se na obećanje vezano zakletvom koje je dano Abrahamu u vezi sa zemljom Kanaan kao vječnim vlasništvom ovog naroda. Mojsije je bio zabrinut kako bi se ovo obećanje moglo ispuniti ako Bog uništi Izraelce i zatim uspostavi novu naciju.

Mojsije je smatrao da bi, ako bi Bog dopustio da ovaj narod umre u pustinji, to dokazalo ili njegovu nespremnost da ispuni svoja obećanja ili njegovu nesposobnost da to učini. Međutim, za onoga kome je tisuću godina “k’o jučerašnji dan koji je minuo i kao straža noćna,” sposobnost da oprostí i spasi svoj narod u pustinji bila je samo privremena stvar. (Psalmi 90: 4) Ako je Bog želio održati slavu svog imena i cjelovitost svojih obećanja održavajući ovaj narod na životu i na kraju im dajući obećanu zemlju kao vječni posjed, to bi se moralo postići kroz duga stoljeća vremena i u potpunom skladu sa svim

njegovim božanskim namjerama.

Židovski narod je uvijek bio progonjena manjina. Gotovo svaki drugi narod pod sličnim okolnostima odustao bi od odlučnosti da sačuva svoj identitet kao naroda i bio bi asimiliran od strane većih i privilegiranih naroda i rasa. Božja ih je zaštita održala netaknutima kao narod tako što ih je vratio u njihovu zemlju kada je došlo njegovo vrijeme, i on je tako nastavio veličati slavu svoga imena u njima.

USKRSNUĆE

Slava Božjeg imena u vezi s vraćanjem Židova u obećanu zemlju uključuje mnogo više od povratka određenog postotka nedavnih generacija u područje Palestine. Međutim, ovo je važan dio u ispunjenju njegovih obećanja. Ti Židovi koji žive u zemlji Izrael bit će među prvima koji će početi primati blagoslove Božjeg obećanog kraljevstva. (Matej 6: 10) To će biti u vrijeme kada cijela zemlja bude pod Kristovom pravednom vladavinom. (Hebrejima 1: 1-3; 12: 2) Nadalje, djelo obnove će se nastaviti čak i u ime svih onih koji su umrli u prošlim generacijama.

Nećemo uspjeti cijeniti puni značaj Božjih obećanja ako zanemarimo značajku uskrsnuća njegovog vjekovnog plana. Kao što smo vidjeli, Izraelci su bili iskorijenjeni iz mnogih zemalja u Europi i drugdje u kojima su živjeli, baš kao što je on izveo drevni narod Izraela iz egipatskog ropstva. Do sada, kao i tada, njegov narod je samo ušao u stanje “pustinje”. Međutim, Božji veliki cilj je dovesti ih u svezu Novog saveza, ispunjenjem riječi proroka Ezekijela.

To će vrijediti za one koji su umrli, kao i za one koji žive u vrijeme kada počinje Mesijansko kraljevstvo. Uskrsnuće Izraelaca opisuje se kao njihovo vraćanje iz

sužanjstva, ne samo iz ropstva drugih naroda, već i iz sužanjstva smrti. U vezi s tim, Gospodin nadalje obećava: “Sklopit ću s tobom savez svoj i znat ćeš da sam ja JAHVE.”—Ezekiel 16: 62

O Izraelcima koji su u to vrijeme obnovljeni, Bog je rekao: “I tada ćete se spomenuti zlih putova i nedjela svojih, i sami ćete sebe omrznuti zbog bezakonja i gadosti svojih.” (Ezekiel 36: 31) To će se obistiniti, ne samo za tada živuću generaciju, već i za one koji će nakon toga biti podignuti iz mrtvih.

Vraćajući se opet na Ezekielu 16. poglavlje, čitamo: “A ja ću okrenuti udes njihov, udes Sodome i kćeri njenih, udes Samarije i kćeri njenih; i tvoj ću udes okrenuti među njima, da snosiš sramotu svoju i da se pos-tidiš za sve što si počinila, njima na utjehu.”—vss. 53, 54, *Američka Standardna Verzija*

SVI SU SAGRIJEŠILI

Izraelci kao ljudi, ili narod, možda nisu bili ni više ni manje pravedni od bilo koje druge rase ili naroda. Kao pripadnici pale rase, “svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja.” (Rimljanima 3: 23) U ovom i drugim aspektima, Bogu se svidjelo koristiti Židove kao simbol cijelog čovječanstva, među kojima je samo nekoliko pojedinaca – tu i tamo - bilo potpuno vjerno Gospodinu.

Proročanstvo iz Ezekielu 16: 53-63 otkriva da će Izraelci, kada budu izvedeni iz ropstva smrti, isprva biti posramljeni i zbunjeni. Prorok Daniel otkriva da će se to dogoditi nakon velikog vremena nevolje s kojim sadašnje Evanđeosko doba dolazi kraju.

Preko Daniela, Gospodin je rekao: “U ono vrijeme tvoj će se narod spasiti – svi koji se nađu zapisani u Knjizi. Tada će se probuditi mnogi koji snivaju u prahu

zemljinu; jedni za vječni život, drugi za sramotu, za vječnu gadost. Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti, kao zvijezde navijeke, u svu vječnost.”—Daniel 12: 1-3

Danielov narod kojem je obećano izbavljenje od smrti je Božji narod - njegova ljudska kreacija. Svi su “zapisani u knjizi” u smislu da im je zajamčeno buđenje, u određeno vrijeme, iz smrtnog sna. Mnogi od njih će se osramotiti, kao što prorok ističe. Međutim, to neće biti beskrajna sramota, jer riječ koja je ovdje prevedena kao “vječno” označava “neko vrijeme”. (*Rotherham Emphasized Bible*) Kada sram Izraelaca postigne svoju svrhu u njihovom poniženju, on će nestati, kao što će biti i za sve narode i ljude.

Božje obećanje Abrahamu u vezi sa zemljom bilo je bezuvjetno. (1.Mojšijeva 12: 7; 13: 15) Međutim, kasnije je postavio uvjet za visoku čast da se postane njegov predstavnik u učenju i blagoslovu svijeta. Ovaj uvjet je bila poslušnost savezu statuta i zakona koje im je dao. “Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode – ta moj je sav svijet! – vi ćete mi biti kraljevstvo svećenikâ, narod svet.” Tim riječima oslovi Izraelce.” (2. Mojsijeva 19: 5, 6) U izvornom postavljanju ovih uvjeta, ne spominje se da će se kasnije razviti Abrahamovo duhovno potomstvo, također temeljeno na uvjetima vjere i poslušnosti kako je objašnjeno u Novom zavjetu od strane apostola Pavla.—Galaćanima 3: 27-29

Kroz vjekove prošlosti, prije vremena Isusovog Prvog dolaska, mnogi su bili vjerni Božjem zakonu, i stoga su bili kvalificirani da budu njegove posebne sluge prema uvjetima izloženim u 2.Mojšijevoj 19: 5, 6. Mnogi koji su prethodili Zakonu danom Izraelu također su bili vjerni Bogu. Svi ovi su tako dokazani dostojnima tog

“boljeg uskrsnuća” koje je opisao apostol Pavao u Hebrejima 11: 35.

DUHOVNI STALEŽ

Počevši s Isusom, a zatim od dana Pedesetnice, počeo se razvijati duhovni stalež pod uvjetima vjere i poslušnosti. Prvi iz ovog staleža odabran je isključivo iz prirodnog potomstva Abrahamova. Međutim, zbog Izraelove neposlušnosti, upućen je poziv nežidovima da sačine unaprijed određeni broj duhovnog potomstva. Kroz sadašnje Evanđeosko doba oni iz Gospodinova naroda koji su vjerno ispunili odgovarajuće uvjete posvećenja i nastavljaju biti podložni Božjoj volji, tako će sudjelovati u budućem djelu blagoslova Izraela i cijelog svijeta čovječanstva.

Bog, preko proroka Izaije, simbolično govori o dva staleža koja će pomoći palom čovječanstvu na putevima pravednosti pod upravom Kristovog kraljevstva. On kaže: “Dogodit će se na kraju danâ: Gora doma JAHVINA bit će postavljena vrh svih gora, uzvišena iznad svih bregova. K njoj će se stjecati svi narodi, nagnut će mnoga plemena i reći: ‘Hajde, uzidimo na goru JAHVINU, pođimo u dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putovima, hodit ćemo stazama njegovim. Jer će iz Siona zakon doći, iz Jeruzalema riječ JAHVINA.”—Izaija 2: 2, 3

DVIJE MIJENE KRALJEVSTVA

U zaključnom dijelu ovog prekrasnog proročanstva, primjećujemo da Izaija posebno spominje dvije odvojene skupine, jednu duhovnu i drugu zemaljsku, koje će provoditi Božju volju tijekom Kristova kraljevstva, “jer će iz Siona zakon doći, iz Jeruzalema riječ JAHVINA.” Sion predstavlja proslavljeni duhovni stalež, s Kristom kao glavom, koji će djelovati kao posrednik Novog

saveza, u upravljanju pravednošću nad odnosima čovječanstva. Ivan Objavitelj također govori o ovom vjernom staležu: “I vidjeh: gle, Jaganjac stoji na gori Sionu, a s njime sto četrdeset i četiri tisuće – na čelima im napisano ime njegovo i ime Oca njegova!”—Otkrivenje 14: 1, *New American Standard Bible*

Zemaljski predstavnici Kristova kraljevstva sudjelovat će u dijeljenju, kako Izaija kaže, “riječi GOSPOD-NJE iz Jeruzalema”. Ovi dostojni davnina živjeli su prije vremena zemaljske službe našeg Gospodina, a apostol Pavao objašnjava: “I svi oni po vjeri, istina, primiše svjedočanstvo, ali ne zadobiše obećano jer Bog je za nas predvidio nešto bolje da oni bez nas ne dođu do savršenstva.”—Matej 11: 11; Hebrejima 11: 39, 40

Pod ovim dvjema vjernim grupama – duhovnim staležom i zemaljskim staležom – ostatak čovječanstva naučit će upoznati, voljeti i služiti Gospodina. Kakva veličanstvena perspektiva za jadnu jecajuću kreaciju sadašnjeg vremena. Radujmo se Božjim prošlim i sadašnjim odnosima s njegovim narodom, Izraelom, i shvatimo da su njihova iskustva samo uzorak Božjeg konačnog plana da obnovi i blagoslovi cijelo čovječanstvo, podjednako Židove i pogane. “I Duh i Zaručnica govore: ‘Dođi!’ I tko ovo čuje, neka rekne: ‘Dođi!’ Tko je žedan, neka dođe; tko hoće, neka zahvati vode života zabadava!”—Otkrivenje 22: 17 ■

Osuđeno licemjerje

***Ključni stih: “Jao vama!
Vi ste kao nezamjetljivi
grobovi po kojima ljudi ne
znajući hode.”
— Luka 11: 44***

***Izabrani tekstovi:
Luka 11: 37-44***

FARIZEJI SU BILI najreligiozniji ljudi među Židovima tijekom Kristova života na zemlji. U svojoj navodnoj pravedničkoj revnosti, s vremenom su osmislili zamršen sustav usmene tradicije kako bi ih spriječili da prekrše

Mojsijev zakon. Moglo bi se pretpostaviti da bi s takvom željom da budu poslušni Bogu prepoznali Isusovu savršenu poslušnost te ga potvrdili i slijedili. Ipak, stalno su se pokazivali kao njegovi najgorčeni i najnemilosrdniji protivnici.

U današnjoj lekciji nalazimo Isusa kako prihvaća poziv da objeđuje u kući jednog farizeja. (Luka 11:37) Isus je upravo proglasio Židove opakom generacijom jer su još jednom tražili znak da dokaže svoje tvrdnje da je Božji sin. Rekao je da je jedini znak koji im je potreban bio Jonin.— vss. 29, 30, 32; Matej 12: 40

Citiramo pripovijest iz današnjeg Izabranog pisma: “Vidjevši to, farizej se začudi što se Isus prije objeda ne oprao. A Gospodin mu reče: ‘Da, vi farizeji čistite vanjštinu čaše i zdjele, a nutrina vam je puna grabeža i pakosti.’” (Luka 11: 38, 39, JB Phillips Novi zavjet) Kada je trebalo slijediti

pravila, farizeji su prednjačili, ali su zanemarili veću važnost pokazivanja milosrđa, traženja pravde i prakticiranja vjernosti. Tražili su glavna mjesta u sinagogi i pozdrave na tržnicama, ali im je nedostajalo dobronamjernosti prema onima kojima su služili.—vs. 43

Kasnije u Lukinom evanđelju Isus prepoznaje još jedan od nedostataka farizeja kao pohlepu - to jest, prema Grku, bili su “srebroljupci”. (Luka 16: 14) Pri kraju svoje zemaljske službe, Gospodin je na sličan način rekao pismoznancima da ih je njihova ljubav prema novcu navela da ne poštuju vlasnička prava drugih. “Proždiru kuće udovičke”, što znači da bi oni iskoristili udovice da sebi prikupe imovinu.—Matej 23: 14; Marko 12: 40

Današnji ključni stih je osuda pismoznanaca i farizeja, ali i upozorenje vjernicima. Isus je rekao slične riječi u Mateju 23: 27: “Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Nalik ste na obijeljene grobove. Izvana izgledaju lijepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svakojake nečistoće.” Ovdje grobovi postaju nevidljivi, a rizik je biti u prisutnosti onoga što je pokvareno bez znanja. Kao što netko može nesvjesno hodati preko groba skriven od pogleda, i tako biti žrtva obrednog oskvrnuća, tako je i pravedna vanjština vjerskih vođa Isusovog vremena sprječavala ljude da uoče zle utjecaje kojima su se zarazili susrećući se s takvom pokvarenošću.

Stavovi i običaji poput onih pismoznanaca i farizeja postoje i danas, čak i među navodnim kršćanima. Mnogi vjeruju da ih jednostavno pojavljivanje na nedjeljnim službama čini pravim pred Bogom, ali u svakodnevnom životu uglavnom zanemaruju važna biblijska načela kao što su pravednost, milosrđe i smjerno hodaње sa svojim Bogom. (Mihej 6: 8) Drugi čitaju Bibliju samo da bi opravdali određena unaprijed zamišljena uvjerenja, a ne da bi se prilagodili Božjoj volji. (Rimljanima 12: 2) Neka nas ne zavedu

takve prakse, jer “Bog se ne da izrugivati. ... tko sije u tijelo svoje, iz tijela će žeti raspadljivost, a tko sije u duh, iz duha će žeti život vječni.”—Galaćanima 6: 7, 8 ■

Pouka dva

Izlječenje u dan subotnji

Ključni stih: “***A njima [Isus] reče: ‘Ako komu od vas sin ili vol padne u bunar, neće li ga brže bolje izvući i u dan subotnji?’***”
— ***Luka 14:15***

Izabrani tekstovi:
Luka 14: 1-6
tvojemu. Tada nikakva posla nemoj raditi.”—2.Mojsijeva 20: 10

ISUS NIKADA NIJE odbio poziv da iznese Istinu. U današnjem odabranom stihu iz Svetog pisma rečeno nam je da su ga farizeji “vrebali”. (Luka 14: 1) Očito su se nadali da će uhvatiti Gospodina u kršenju jedne od zabrana Zakona, posebno one o radu subotom. Zakon je glasio: “A sedmoga je dana subota, počinak posvećen JAHVI, Bogu

Dio zahtjeva Zakona bio je da se hrana zabranjuje skupljati i na drugi način posebno pripremati subotom. Biblijsko izvješće o skupljanju mane u pustinji uključivao je Jahvine upute da se šestog dana u tjednu mora sakupiti dvostruki

dio. Mana se ne bi pojavila sedmog dana, jer je to trebao biti subota, dan odmora. (2.Mojsijeva 16: 13-26) Osim toga, Zakon je čak zabranjivao paljenje vatre u njihovim domovima u subotu. (2.Mojsijeva 35: 3) Stoga su Izraelci šestog dana pripremali dvostruku porciju obroka.

Vraćajući se na našu lekciju, kad je Isus ušao u kuću jednog od farizeja, pred njim se pojavio čovjek s vodenom bolešću, u to vrijeme neizlječivom. (Luka 14: 2) Nije nam rečeno jesu li farizeji postavili čovjeka ispred Isusa ili je on sam ušao na ovu polujavnu gozbu u nadi da će ga Gospodin izliječiti. Ipak, ovdje je stajao nasmrt bolestan čovjek. Bi li Isus liječio subotom ili ne?

Jasno shvaćajući motive farizeja, Isus ih je razoružao pitanjem: “Je li dopušteno subotom liječiti ili nije?” (vs. 3) Od židovskih vjerskih vođa se očekivalo da budu sposobni i voljni odgovoriti na takva pitanja koja ljudi postavljaju u bilo kojem trenutku. Ipak, u prisutnosti velikog Učitelja šutjeli su, nestrpljivi da vide kojim će putem krenuti. Ne čuvši nikakav prigovor da se iz Zakona navodi iscjeljenje na dan subotnji, naš je Gospodin učinio čudo. “On ga dotaknu, izliječi i otpusti.” (vs. 4) Kako bi bilo očitije da je preko njega djelovalo čudo božanske moći, Isus valjda tek dotaknuo unesrećenog,

Naš je Gospodin čudom odgovorio na vlastito pitanje i tako dokazao da ništa u Zakonu ne zabranjuje ozdravljenje bolesnika subotom. Zatim je opravdao svoj postupak pred društvom svojim daljnjim pitanjem koje se nalazi u riječima našeg ključnog stiha. Farizeji su opet šutjeli pred Isusom, znajući da će, kada su u pitanju njihovi osobni interesi i imovina, odlučiti da ne postoji ništa u Zakonu što bi spriječilo pružanje takve pomoći subotom. Tako je naš Gospodin uklonio ideju da je iscjeljenje nekoga u subotu bilo kršenje Božjeg zakona.

Isus je imao pravo štovanje i naklonost prema židovskoj suboti. Slično tome, naše slavljenje prvoga dana u tjednu kao kršćanskoga dana odmora i bogoslužja ne bi smjelo

biti s mišlju da smo mu robovi zakonu. Nadalje, postupajmo s velikim uvažavanjem povlasticu koju imamo da možemo odvojiti jedan dan - odmarajući se - od poslova ovog života, kako bismo se mogli usredotočiti na nadu da ćemo pomoći blagosloviti sve obitelji na zemlji u sljedećem dobu. (Hebrejima 4: 9-11; 1.Mojsijeva 22: 18; Djela apostolska 3: 24, 25) Kako je uzbudljivo zamisliti prokletstvo grijeha i smrti uklonjeno i zamijenjeno iscjeljujućim dodirima našeg Gospodina. ■

Pouka tri

Pravedni sud

Ključni stih: “Ne sudite po vanjštini, nego sudite sudom pravednim.”
— *Ivan 7: 24*

Izabrani tekstovi:
Ivan 7: 1-24

PREMA VANJSKOM

izgledu, činilo se da je Isusova služba ozbiljno ugrožena. Mnogi od njegovih sljedbenika napustili su ga nakon što im je rekao da trebaju jesti njegovo tijelo i piti njegovu krv ako žele imati vječni život. (Ivan 6: 53-58, 66) Kako današnja lekcija počinje, dodatno saznajemo da su ga židovski vođe u Judeji htjeli ubiti. (Ivan 7:1) Međutim, kako se približavao Blagdan sjenica, Isus se suočio s prijetnjom da će se vratiti u Jeruzalem u skladu sa židovskim zakonom.—5.Mojsijeva 16: 16

Gospodinova su ga braća nagovarala da napusti Galileju i ode u Judeju na blagdan i pokaže svoje moći

da ih svi vide. (Ivan 7: 3-5) Isusov odgovor ih je bez sumnje iznenadio, jer im je rekao da idu u Jeruzalem bez njega. Njegova odsutnost izazvala je veliku raspravu među mnoštvom o tome kakav je on čovjek, dok su židovski vođe tražili njegovu boravište. Dok se sve to događalo, Isus je potajno došao u Jeruzalem.—vss. 8-13

Usred blagdana Isus se pojavio u Hramu i počeo naučavati. Narod se čudio govoreći: “Židovi se u čudu pitahu: ‘Kako ovaj znade Pisma, a nije učio?’” Nato im Isus odvrati: ‘Moj nauk nije moj, nego onoga koji me posla. ... Nije li vam Mojsije dao zakon? Ali nitko od vas ne drži zakon. Zašto me želiš ubiti?’”—vss. 15-19, English Standard Version

Učitelj im je zatim skrenuo pozornost na pitanje pravednog suđenja. “Jedno djelo učinih i svi se čudite. Mojsije vam dade obrezanje – ne, ono i nije od Mojsija, nego od otaca – i vi u subotu obrezujete čovjeka. Ako čovjek može primiti obrezanje u subotu da se ne prekrši Mojsijev zakon, zašto se ljutite na mene što sam svega čovjeka ozdravio u subotu? Ne sudite po vanjštini, nego sudite sudom pravednim!”—vss. 21-24, Amplified Bible

Postavlja se pitanje o čemu se govori u našem ključnom stihu o “pravednom sudu”? Odgovaramo da je pravedni sud pravična ili ispravna odluka. Međutim, kao pala ljudska bića ne možemo čitati srce, pa kako možemo donijeti ispravnu odluku? Apostol Pavao daje ovaj otrežnjujući odgovor o suđenju u sadašnjem vremenu: “Ne sudite ništa prije vremena dok ne dođe Gospodin.” (1.Korinćanima 4: 5) Dakle, ne bismo trebali pokušavati donijeti pozitivan i konačan sud prema bilo kome u sadašnje vrijeme, osobito ako je naš sud sklon izricanju u obliku kritike. Ako budemo vjerni našem

zavjetu posvećenja, dobit ćemo priliku i imati potrebnu mudrost u sljedećem dobu da pomognemo u djelu suđenja svijetu “po pravdi” (Djela apostolska 17: 31).

Apostol Jakov govori o našoj sadašnjoj odgovornosti u pogledu suda. “Ponizite se pred Gospodinom i on će vas uzvisiti! Ne ogovarajte, braćo, jedni druge! Tko ogovara ili sudi brata svoga, ogovara i sudi Zakon. A sudiš li Zakon, nisi vršitelj, nego sudac Zakona. Jedan je Zakonodavac i Sudac: Onaj koji može spasiti i pogubiti.”—Jakovljeva 4: 10-12 ■

Pouka četiri

David griješi protiv Boga

Ključni stih: “*Tada David reče Natanu: ‘Sagriješio sam protiv Jahve!’ A Natan odvrati Davidu: ‘Jahve ti oprašta tvoj grijeh: nećeš umrijeti.’*”
— 2.Samuelova 12: 13

Izabrani tekstovi:
2.Samuelova 12: 1-10, 13

O DAVIDU SE U Bibliji govori kao o čovjeku po Božjem srcu. (1.Samuelova 13: 14; Djela apostolska 13: 22) To ne znači da nije imao mana, ali znači da je njegovo srce bilo ispravno pred Bogom. Međutim, počinio je veliki grijeh jer je organizirao Urijinu

smrt i uzeo njegovu ženu za svoju ženu. (2.Samuelova 11: 1-27) Kada je prorok Natan snažno skrenuo Davidovu pozornost na ovu stvar, on se nije prepoznao u prisposobi koju je prorok prikazao i izrazio je veliko ogorčenje protiv prikazanog grešnika.

Kako li je David morao biti zapanjen kad mu je Natan rekao: “Ti si taj čovjek.” Zatim je, govoreći u ime Gospodina, Natan podsjetio Davida na obilatu opskrbu koja mu je bila učinjena. Bog ga je izbavio iz Šaulovih zavidnih kandži, i “Ja [Bog] sam ti predao kuću tvoga gospodara, položio sam žene tvoga gospodara na tvoje krilo, dao sam ti dom Izraelov i dom Judin; a ako to nije dosta, dodat ću ti još ovo ili ono. Zašto si prezreo JAHVU i učinio ono što je zlo u njegovim očima?”—2.Samuelova 12: 7-9

Kao dio Davidove kazne za ovaj veliki grijeh, rečeno mu je da će njegovu vladavinu kao kralja Izraela obilježiti rat. Ovo se proročanstvo tragično obistinilo. Osim toga, njegov prvi sin od Bat-Šebe, Urijine bivše žene, razbolio se i umro. Ovo je bila dodatna kazna za Davida za njegov veliki grijeh. (vs. 10-14) Ipak, Božje blago milosrđe također se pokazalo prema Davidu tako što mu je poštediti život. Prema židovskom zakonu, Davidov grijeh zahtijevao je smrtnu kaznu, ali on nije bio smaknut. To je bilo zbog činjenice da je tako brzo priznao svoj grijeh kada mu je ukazano na njega.

“Čini se da je prvih pet stihova Psalma 32 izraz Davidovih osjećaja prema Gospodinu u vezi s njegovim grijehom i njegovim oprostjenjem. Napisao je: “Blažen onaj kome je grijeh otpušten, kome je zločin pokriven! Blago čovjeku kome JAHVE ne ubraja krivnju i u čijemu duhu nema prijevare! Prešutjet’ sam htio, al’ kosti mi klo- nuše od neprestana jecanja. Danju i noću ruka me tvoja tištala, snaga mi se trošila k’o za ljetnih žega. Tad grijeh

svoj tebi priznah i krivnju svoju više ne skrivah. Rekoh: ‘Priznat ću Jahvi prijestup svoj’, i ti si mi krivnju grijeha oprostio.”

U Davidovom životu imamo dobar primjer kako Bog postupa s grešnicima koji se kaju. Stalno nas podsjećaju na zakon nasljeđa koji djeluje u ljudskom iskustvu zbog grijeha. Nasljedstvom je Adamov prijestup donio smrt svoj njegovoj djeci, a svi se, po prirodi, smatraju grešnicima.—Rimljanima 3: 10, 23; 5: 12

Međutim, Bog cijeni one koji se srcem trude držati njegovih zapovijedi. Zbog toga je volio Davida i pokazao mu milost kada se brzo pokajao i priznao svoj grijeh. Bog ne postupa ni s kim od svojih ljudi na temelju njihovih stvarnih postignuća, već prema željama njihova srca.—Matej 6: 21; 12: 35 ■

Image ©bsd studios - stock.adobe.com

Filipljansko poslanstvo

*“Prodoše Frigiju i galacijski kraj jer ih je Duh Sveti
spriječio propovijedati riječ u Aziji.”*

—Djela apostolska 16: 6, Revised Standard Version

U NAŠEM UVODNOM stihu rečeno nam je da je apostolu Pavlu bilo zabranjeno pronositi Kristovu riječ dalje na istok u Aziju. Umjesto toga, Gospodin ga je zadužio da uvede Evanđelje u Makedoniju. “Noću je Pavao imao viđenje: Makedonac neki stajaše i zaklinjaše ga: ‘Prijeđi u Makedoniju i pomози nam!’” (Djela apostolska 16: 9)

Regija Azije u koju Gospodin nije dopustio Pavlu da uđe bila je u to vrijeme najzapadnija pokrajina onoga što je danas poznato kao azijski kontinent. S druge strane, Makedonija je bila najistočnija pokrajina Europe. Bilo je to u Filipima, glavnom gradu Makedonije, gdje su se susreli različiti oblici istočnog i zapadnog poganstva. Dakle, Filipi su bili zreli za uvođenje evanđeoske poruke. U Pavlovo vrijeme, to je bila središnja točka na kojoj su bile uravnotežene istočnjačka i zapadnjačka misao. Iako će se misionarski rad kasnije nastaviti na Istoku, uvođenje evanđeoske poruke u Makedoniju od strane Pavla i njegove braće konačno će prevagnuti prema Zapadu. Evanđelje će se nakon toga početi širiti po cijeloj Europi, utječući na religijske percepcije posvuda, čime je potpuno preoblikovalo zapadnjačku misao i praksu.

Apostol je, shvaćajući strateški potencijal svog posla, odgovorio bez oklijevanja. “Nakon viđenja nastojasmo odmah otputovati u Makedoniju, uvjereni da nas Bog

zove navješćivati im evanđelje.” (vs. 10) Pavao je poveo sa sobom Silu, Židova; Luku, poganina; i, vrlo vjerojatno, Timoteja, sina miješanog poganskog i židovskog podrijetla.

Luka je taj koji bilježi glavna iskustva ove male misionarske grupe. Zabilježio je da su Filipi “grad prvog dijela Makedonije. U tom se gradu zadržasmo nekoliko dana.” (vs. 12) Filipi su bili kolonija čija je svrha bila proširiti i ovjekovječiti rimsku prisutnost na tom području i time održati mir. Prijeteća prisutnost Rima utjecala je na gotovo sve što se dogodilo u Lukinom izvještaju.

U njihovim koloniziranim okolnostima, židovski je običaj bio okupljanje subotom na javnom mjestu radi molitve. Po dolasku u Filipe, Pavao, Sila, Luka i Timotej učinili su isto, tražeći priliku da propovijedaju Evanđelje. “U dan subotnji iziđosmo izvan gradskih vrata k rijeci, gdje smo mislili da će biti bogomolja.”—vs. 13

POGANSKI DUH

Sotona je, bez sumnje, također jako svjestan strateškog potencijala Pavlova misionarskog putovanja u Filipe, i uvijek željan osujetiti širenje Evanđelja, postavio prepreku na putu misionara. “Jednom nas na putu u bogomolju sretne neka ropkinja koja je imala duha vračarskoga.” (vs. 16, *Rotherham Emphasized Bible*) Žena je bila robinja opsjednuta demonima za čija su proročanstva i izjave njezini gospodari naplaćivali novac. Prema grčkim povjesničarima, “vračarski duh” kojim je žena bila opsjednuta bio je duh koji se pripisivao starogrčkom poganskom bogu, Apolonu. Ona i njezini gospodari slijedili su Pavla i one koji su s njim propovijedali Evanđelje. Dok je to činila, zli duh ju je naveo da poviče: “Ovi su ljudi sluge Boga Svevišnjega; navješćuju vam put spasenja.” Luka nam kaže: “To je činila mnogo dana. Pavlu to napokon dodija pa se okrenu i reče duhu: ‘Zapovijedam ti u ime Isusa Krista: iziđi iz nje!’ I iziđe toga časa.”—vss. 17, 18

Pavao je pokazao da ne želi biti povezan sa spletkama zarađivanja novca gospodara robova, niti je želio priv-

ući pozornost rimskih vlasti objavljivanjem svoje prisutnosti i misije. Tako je iz žene istjerao “vračarskog duha”. Ljuti što su izgubili unosan izvor prihoda, njezini su gospodari prijavili Paula i Silu lokalnim sucima. Iako su danima licemjerno pomagali i podržavali Pavla i njegove prijatelje u istom nastojanju, dopuštajući svojoj ropkinji da ih proglasi Božjim ljudima, sada su gospodari optužili Pavla i Silu, obojicu Židove, za vrlo ozbiljan zločin uvođenja nove religije. To je bilo zabranjeno u Filipima. Rim nije tolerirao građanske sukobe oko vjerskih pitanja, osobito među Židovima. Vjerski sukobi otežavali su upravljanje i mogli su dovesti do pobune. Nemiri su bili loši za rimsko gospodarstvo.

OČEKIVANA BLAGODAT

Luka i Timotej, budući da nisu bili Židovi, izbjegli su sljedeći brutalan scenarij. “Kad njezini gospodari vidješe da im nesta nade u dobit, pograbiše Pavla i Silu te ih odvuče na trg pred glavare. Privedoše ih pretorima i rekoše: ‘Ovi ljudi uznemiruju naš grad. Židovi su te šire običaje kojih mi Rimljani ne smijemo ni prihvatiti ni držati.’ Nato svjetina nahrupi na njih, a pretori trgoše s njih odijelo i zapovjediše da se išibaju. Pošto ih izudaraše, bace ih u tamnicu i zapovjede tamničaru da ih pomno čuva.” (vs. 19-23) Prekoračivši svoje ovlasti ovom prilikom, lokalni suci ozbiljno su prekršili rimski pravni proces. To će kasnije ići u korist Pavla i Sile. Bez sumnje, sve je to predvidio i uredio Gospodin.

I Pavao i Sila posjedovali su rimsko državljanstvo, vrijedan status u njihovo vrijeme, podložno posebnom razmatranju prema zakonima Carstva. Kao rimski građani, trebali su biti predani rimskim vlastima. Umjesto toga, pretukle su ih lokalne vlasti prije suđenja, što je još jedno kršenje rimskog zakona. Pavao i Sila mogli su tražiti svoja prava kao rimski građani, a svi koji su bili uključeni u okrutnu i nezakonitu brutalnost počinjenu nad njima pretrpjeli bi žestok, možda fatalan, odgovor strogog rimskog sustava. Međutim, u to vrijeme nikome nisu rekli za svoje

rimsko državljanstvo. Kao rezultat toga, doživjeli su mnogo boli, zlostavljanja i konačno zatvaranje. Zatajili su tu informaciju i podnijeli nepravednu okrutnost za ljubav svoje novonastale braće u Filipima.

PRILIKA ZA MISIONARSTVO

Nakon što su pretukli Pavla i Silu kako bi umirili gomilu, suci su naredili tamničaru da ih zatvori dok se ne odluči njihova sudbina. Rimski je zakon propisivao da je tamničar mogao služiti kaznu za svakog zatvorenika koji je pobjegao tijekom njegove straže. Ako je zatvorenik služio kaznu, zatvorski čuvar bi mogao odslužiti ostatak zatvorenikove kazne. Ako je zatvorenik čekao smrt, tamničar je mogao biti osuđen na smrt umjesto njega. Paulov i Silasov tamničar je stvar shvatio vrlo ozbiljno. Tamničar, “primivši takvu zapovijed, uze ih i baci u nutarnju tamnicu.”—vs. 24

U rimsko doba zatvori su bili užasna, prljava mjesta. Vlažni, neosvijetljeni i obično krcati, unutarnji zatvori bili su maksimalno zaštićena područja. Tamo su stavljeni samo najgori zatvorenici. Tamničar Pavla i Sile nametnuo im je daljnju kaznenu mjeru. On im je “noge stavio u klade”. (vs. 24) Klade su obično bile željezom okovano drvo s nekoliko rupa u nizu. Zatvorenikova stopala su stavljena u te rupe. Količina nelagode koju je tamničar mogao nanijeti zatvoreniku određena je udaljenošću koju je postavio između njihova dva stopala. Kad bi Pavlova i Silina stopala razdvojio, to bi izazvalo dosta bolan učinak na njihove bokove i leđa, pogotovo jer su prije toga bili teško pretučeni. Njihovi su izgledi doista bili loši.

PJEVANJE EVANĐELJA

Prekriveni ranama od šipke ili biča, zglobova koji su ih boljeli jer su im noge bile u kladama, Pavao i Sila su se “molili i pjevali hvalu Bogu” iz najdubljih rupa vlažnog i mračnog zatvora. Nisu samo tiho pjevali i molili kako bi se ohrabрили u svojoj krajnosti. Luka bilježi da su molili i pjevali toliko glasno da su ih svi “uznici slušali”. (vs. 25) Imali su

hrabrosti u izobilju potaknutu njihovom nepokolebljivom vjerom. Njihova je misija bila za Boga.

Pavao i Sila dobili su zadatak propovijedati na strateškom mjestu s kojeg će se Evanđelje širiti na zapad prema Rimu. Budući da im nije bilo dopušteno otvoreno govoriti evanđeosku poruku, ovi vjerni Kristovi službenici pjevali su je drugima u zatvoru i bili su saslušani. Kristovi učenici koji žive u današnje vrijeme također bi sigurno pjevali evanđeosku priču da im nije bilo dopušteno da je propovijedaju. “Pjevat ću čudesnu priču o Kristu koji je umro za mene. Kako je napustio svoj dom u Slavi zbog križa Kalvarije.”—*Hymns of Dawn*

OSLOBOĐENJE SVIH

Sotona je dao sve od sebe da prekine njihovu misiju, nakon što je dao pretući Pavla i Silu i baciti ih u zatvor s jasnom mogućnošću pogubljenja. Nije uspio. Svi su iz zatvora pušteni na slobodu. “Odjednom nastaje potres velik te se poljuljaše temelji zatvora, umah se otvoriše sva vrata, i svima spadoše okovi.” (Djela apostolska 16: 26) Pretpostavimo da su svi zatvorenici pobjegli, tamničar je, prema rimskom zakonu, već bio mrtav i on je to znao. “Tamničar se prenu oda sna pa kad ugleda tamnička vrata otvorena, trgnu mač i samo što se ne ubi misleći da su uznici pobjegli.” Smrt vlastitom rukom bila je bolja od brojnih užasnih načina kojuma su Rimljani mogli usmrtniti tamničara zbog njegovog očitog propusta. Dok je tamničar isukao mač da okonča svoj život, Pavao “povika iza glasa: ‘Ne čini sebi nikakva zla! Svi smo ovdje!’” Zaprepašten, tamničar je “zaiskao svjetlo, uletio i dršćući se bacio pred Pavla i Silu; izvede ih i upita: ‘Gospodo, što mi je činiti da se spasim?’”—vss. 27-30

Odgovarajući, Pavao je rekao: “Vjeruj u Gospodina Isusa i spasit ćeš se – ti i dom tvoj!” Luka dodaje: “Onda navijestiše riječ Gospodnju njemu i svima u domu njegovu.” (vs. 31, 32) Poruka koju su Pavao i Sila uputili tamničaru nije se mogla bitno razlikovati od one koju je Pavao prenio Kološanima u svojoj poslanici, “Njoj ja postadoh poslužitelj-

jem po rasporedbi Božjoj koja mi je dana za vas da potpuno pronesem Riječ Božju – otajstvo pred vjekovima i pred naraštajima skriveno, a sada očitovano svetima njegovim. Njima Bog htjede obznaniti kako li je slavom bogato to otajstvo među poganima: to jest Krist u vama, nada slave! Njega mi navješćujemo, opominjući svakoga čovjeka, poučavajući svakoga čovjeka u svoj mudrosti da bismo svakoga čovjeka doveli do savršenstva u Kristu.” (Kološanima 1: 25-28) Čuvši riječ Gospodnju, zahvalni i sada obraćeni tamničar “te iste noćne ure uze ih, opra im rane pa se odmah krsti – on i svi njegovi. Onda ih uvede u dom, prostre stol te se zajedno sa svim domom obradova što je povjerovao Bogu.”—Djela apostolska 16: 33, 34

POKORNI SUCI

Jutarnji sati otkrili su pokornu lokalnu vlast. “Kad se razdani, poslaše pretori liktore s porukom: ‘Pusti te ljude!’ Tamničar to priopći Pavlu: ‘Pretori’, reče, ‘poručiš da vas pustim. Izidite dakle sad i pođite u miru!’ Nato im Pavao odvrati: ‘Javno su nas neosuđene išibali, nas rimske građane, i bacili u tamnicu. A sada da nas potajno izbace? Nipošto, nego neka oni sami dođu i izvedu nas!’ Liktori to jave pretorima. Oni su se uplašili kada doznaše da su Rimljani. Zato dođu da ih nagovore pa ih izvedu i zamole da odu iz grada. Izišavši iz tamnice, oni pođu k Lidiji, pogledaju i obodre braću pa odu.”—Djela apostolska 16: 35-40, (*New American Standard Bible*)

Njihovo brzopletost i nezakonito ponašanje od prethodnog dana, premlaćivanje Pavla i Sile i njihovo zatvaranje bez suđenja, dovelo je filipljanske suce u ozbiljnu opasnost od vrlo strogog rimskog zakona. Bez sumnje obaviješteni o tome, poslali su podređenog tamničar sljedećeg jutra da tiho osigura njihovo oslobađanje. Tada je Pavao odlučio otkriti da su on i Sila zapravo rimski građani. Da su tu činjenicu otkrili izravno višim rimskim vlastima, Rim bi se žestoko obračunao sa svima koji su bili uključeni u okrutno i nezakonito postupanje prema njima. Pavao i Sila

skrivali su svoje rimsko državljanstvo do najboljeg mogućeg strateškog trenutka. Bili su spremni podnijeti raniju brutalnost filipljanskog građanstva i službenika kako bi stekli prednost nad vrhovnim sudom te osigurali sigurnost i zaštitu svoje voljene filipljanske braće nakon njihova odlaska. Iako su Pavao, Sila, Luka i Timotej uveli nešto što je izgledalo kao nova religija, strah lokalnih sudaca od ozbiljnih pravnih posljedica za njihovu službenu pogrešku osigurao je da neće biti službene odmazde protiv filipljanske crkve nakon odlaska misionara. Otišavši u kuću Lidije, sestre u Kristu u Filipima, četvorica su nedvojbeno uvjerala svu tamo okupljenu braću u tu činjenicu, nakon čega su otišli.

MISIJSKO PUTOVANJE CRKVE

Slučaj Pavla, Sile, Luke i Timoteja u Filipima analogna je iskustvima crkve kroz Evanđeosko doba. Poput misionara u Filipima, Crkva je bila na putovanju od Pedesetnice. Pavla i njegovu braću progonili su licemjeri koji su nudili pomoć radi dobitka. Isto tako, prave kršćane opsjedaju oni koji glume zanimanje za Kristovo evanđelje.

Pavao i Sila bili su okrvavljeni na tržnici od strane sudaca iz Filipa bez saslušanja. Prava je Crkva, na isti način, nepravedno uvučena u kongregacijsko tržište gdje se vjerovanja i tradicije ljudi kupuju i prodaju za novac. Ovi pravi Kristovi sljedbenici često su bili osuđivani, a da ih se nije saslušalo. Pavao i Sila javno su pretučeni u Filipima. Isto tako, crkva je kroz čitavu epohu osjećala oštar udarac bičem javnog kažnjavanja koje su gorljivo nanosili suci kršćanskog svijeta.

Praznovjerno neznanje često je bilo entuzijastični tamničar Crkve i tjeralo ju je u unutarnji zatvor tame čak i dok je "mrklina" prekrivala ljude. (Izaija 60: 2) Kao što su Pavao i Sila bili okovani svojim kladama, prava je Crkva također bila okovana doktrinarnim pogreškama i vjerskim tradicijama drugih. Stoljećima su oni ozbiljno ograničavali pristup Crkve onima koji su držani u dubokoj tami vjerske

prijevaru. Međutim, vjerni Kristovi sljedbenici učinili su ono što je bilo moguće učiniti u njihovoj krajnosti. Kao što su učinili Pavao i Sila, oni nastavljaju uzdizati svoj glas u molitvi i pjesmama hvale, glasno pjevajući pjesmu o Mojsiju i Jaganjcu za dobrobit drugih, ne znajući do kojeg bi slušatelja njihov glas mogao doći.—Otkrivenje 15: 2-4

“Mojsijeva pjesma” očito se odnosi na Mojsija kao na sliku Krista, a svi obredni prinosi Zakona koje je Bog dao Izraelu preko Mojsija nagovještavali su Kristovu otkupiteljsku žrtvu. (2.Mojsijeva 15: 1-19; Hebrejima 10: 1) “Pjesma Jaganjčeva” odnosi se na evanđeosku poruku, radosnu vijest najavljenju prilikom Isusova rođenja i tijekom njegove zemaljske službe. Evanđelje također uključuje svjedočanstvo njegovih učenika o Isusu kao o “Jaganjcu Božjem koje odnosi grijehe svijeta.”—Ivan 1: 29; 1.Korinćanima 5: 7; 1.Petrova 1: 19

Oslobođenje Pavla i Sile koje je uslijedilo dobro predstavlja slavljenje Crkve na kraju sadašnjeg Evanđeoskog doba. Vjerni i istinski Kristovi sljedbenici bit će oslobođeni iz mračnih zakutaka njihova zatvora tame i uzdići će se do blistave svjetlosti slave osnaženi Suncem Pravde. Tada će se otkriti da su ti vjerni Gospodinovi slugi bili, uistinu, građani neba.—Malahija 4: 2; Rimljanima 8: 16-19; Filipljanima 3: 20, *NASB* ■

